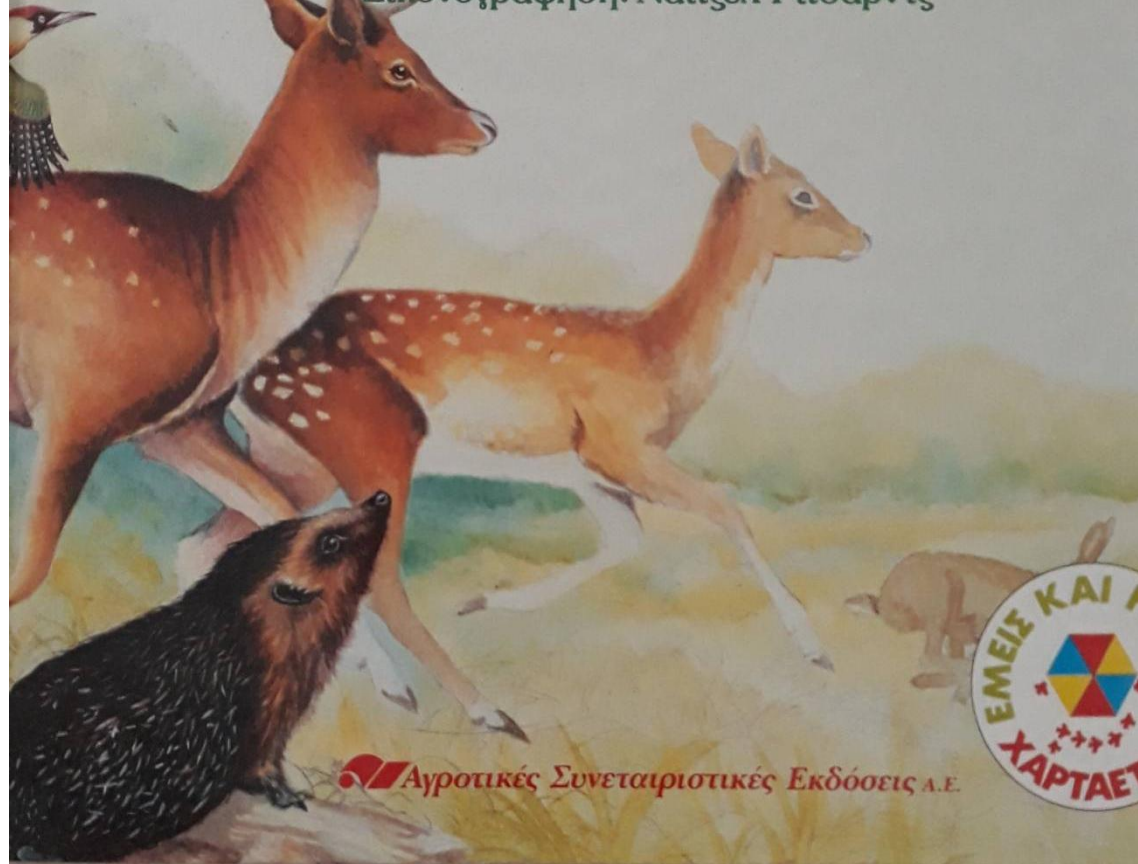

Στελλα Βλαχοπούλου

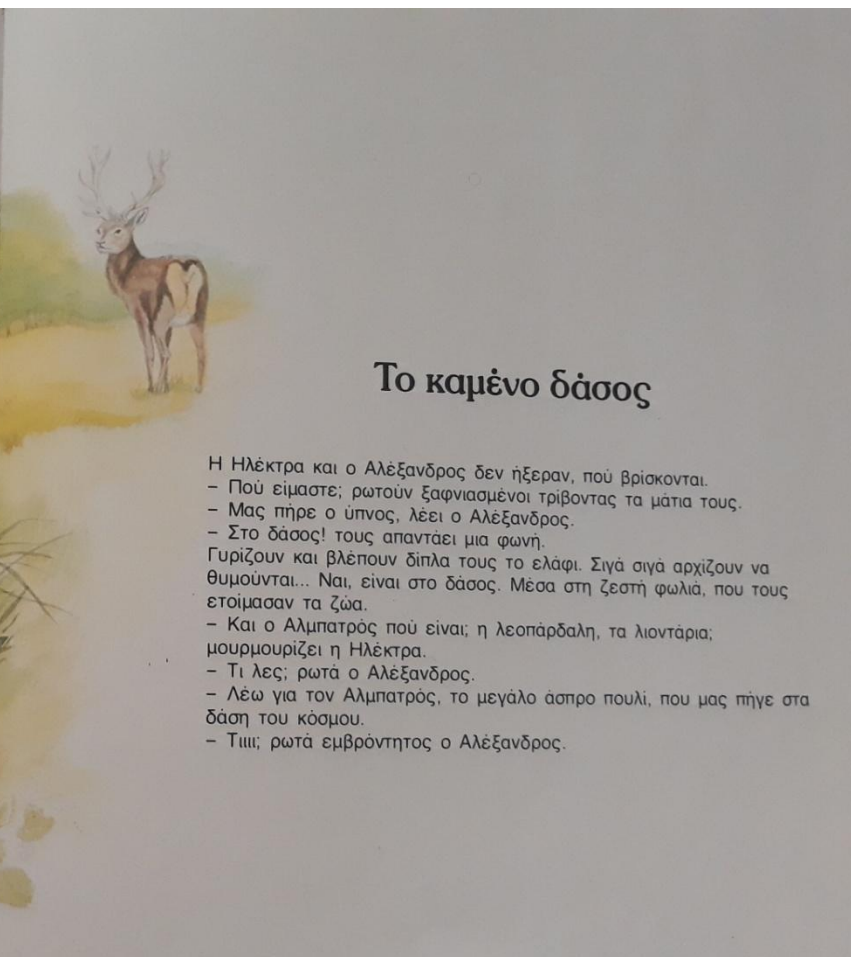
Το καμενο δασος

Εικονογραφηση: Ναϊτζελ Ριτσαρντς

 Αγροτικές Συνεταιριστικές Εκδόσεις Α.Ε.

Το καμένο δάσος

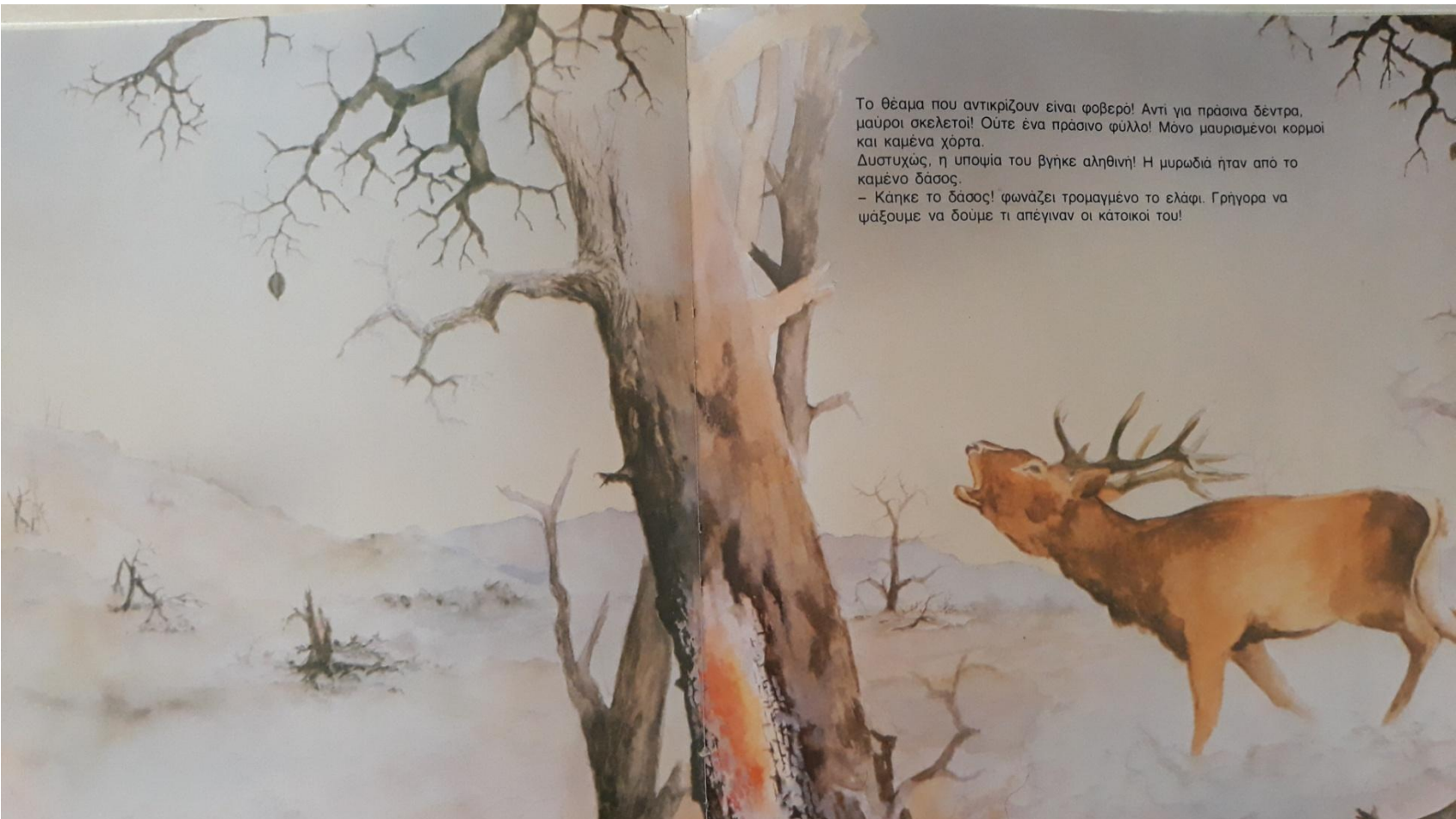
- Η Ηλέκτρα και ο Αλέξανδρος δεν ήξεραν, πού βρίσκονται.
- Πού είμαστε; ρωτούν ξαφνιασμένοι τρίβοντας τα μάτια τους.
 - Μας πήρε ο ύπνος, λέει ο Αλέξανδρος.
 - Στο δάσος! τους απαντάει μια φωνή.
- Γυρίζουν και βλέπουν δίπλα τους το ελάφι. Σιγά σιγά αρχίζουν να θυμούνται... Ναι, είναι στο δάσος. Μέσα στη ζεστή φωλιά, που τους ετοίμασαν τα ζώα.
- Και ο Αλμπατρός πού είναι; η λεοπάρδαλη, τα λιοντάρια; μουρμουρίζει η Ηλέκτρα.
 - Τι λες; ρωτά ο Αλέξανδρος.
 - Λέω για τον Αλμπατρός, το μεγάλο άσπρο πουλί, που μας πήγε στα δάση του κόσμου.
 - Τιιι; ρωτά εμβρόντητος ο Αλέξανδρος.

Το ελάφι, όμως, έχει καταλάβει. «Σίγουρα είδες όνειρο», της λέει χαμογελώντας.
Η Ηλέκτρα σκέφτεται λίγο και τότε θυμάται. «Ναι είδα όνειρο. Ένα πολύ ωραίο όνειρο...», λέει και αρχίζει να το διηγείται στους φίλους της.
- Ένα μεγάλο ασπρο πουλί, ο Αλμπατρός, μας πήρε με τον Αλέξανδρο και πετάξαμε σ' όλα τα δάση του κόσμου, είδαμε πολλά ζώα, δέντρα, μπουμπάμπ...
Όταν τελείωσε, λέει με καημό ο Αλέξανδρος: «Αχ! Να μπορούσαμε να πάμε στ' αλήθεια! Πόσο θέλω να δω λεοπαρδάλεις και λιοντάρια!».

- Θα γίνει κι αυτό, λέει τότε το ελάφι, αλλά μια άλλη φορά.
Ο Αλέξανδρος απογοητεύεται.
- Σήμερα, συνεχίζει το ελάφι, θα πάμε σ' ένα δάσος κοντά στη Μεσόγειο. Τι λέτε;
- Αλήθεια; φωνάζουν τα παιδιά και το πρόσωπό τους λάμπει από χαρά.
- Ελάτε, λέει το ελάφι. Φεύγουμε!
Η Ηλέκτρα με τον Αλέξανδρο ανεβαίνουν στη ράχη του, και το ελάφι αρχίζει να τρέχει. Τρέχει προς τη Μεσόγειο.
Ενώ πλησιάζουν προς το δάσος, μια περίεργη μυρωδιά πλανιέται στον αέρα.
- Τι μυρίζει; ρωτά κάποια στιγμή η Ηλέκτρα.
- Σαν καμένο μου φαίνεται, λέει ο Αλέξανδρος.
Το ελάφι δεν απαντάει. Είναι σκεφτικό. Κάτι υποψιάζεται, αλλά ακόμη δεν είναι σίγουρο. Δυναμώνει μόνο το τρέξιμό του και γρήγορα φτάνουν στο δάσος.

Το θέαμα που αντικρίζουν είναι φοβερό! Αντί για πράσινα δέντρα, μαύροι σκελετοί! Ούτε ένα πράσινο φύλλο! Μόνο μαυρισμένοι κορμοί και καμένα χόρτα. Δυστυχώς, η υποψία του βγήκε αληθινή! Η μυρωδιά ήταν από το καμένο δάσος.
– Κάηκε το δάσος! φωνάζει τρομαγμένο το ελάφι. Γρήγορα να ψάξουμε να δούμε τι απέγιναν οι κάτοικοί του!

Τα παιδιά τα έχουν ολότελα χαμένα. Η όψη του καμένου δάσους τους τρομάζει.

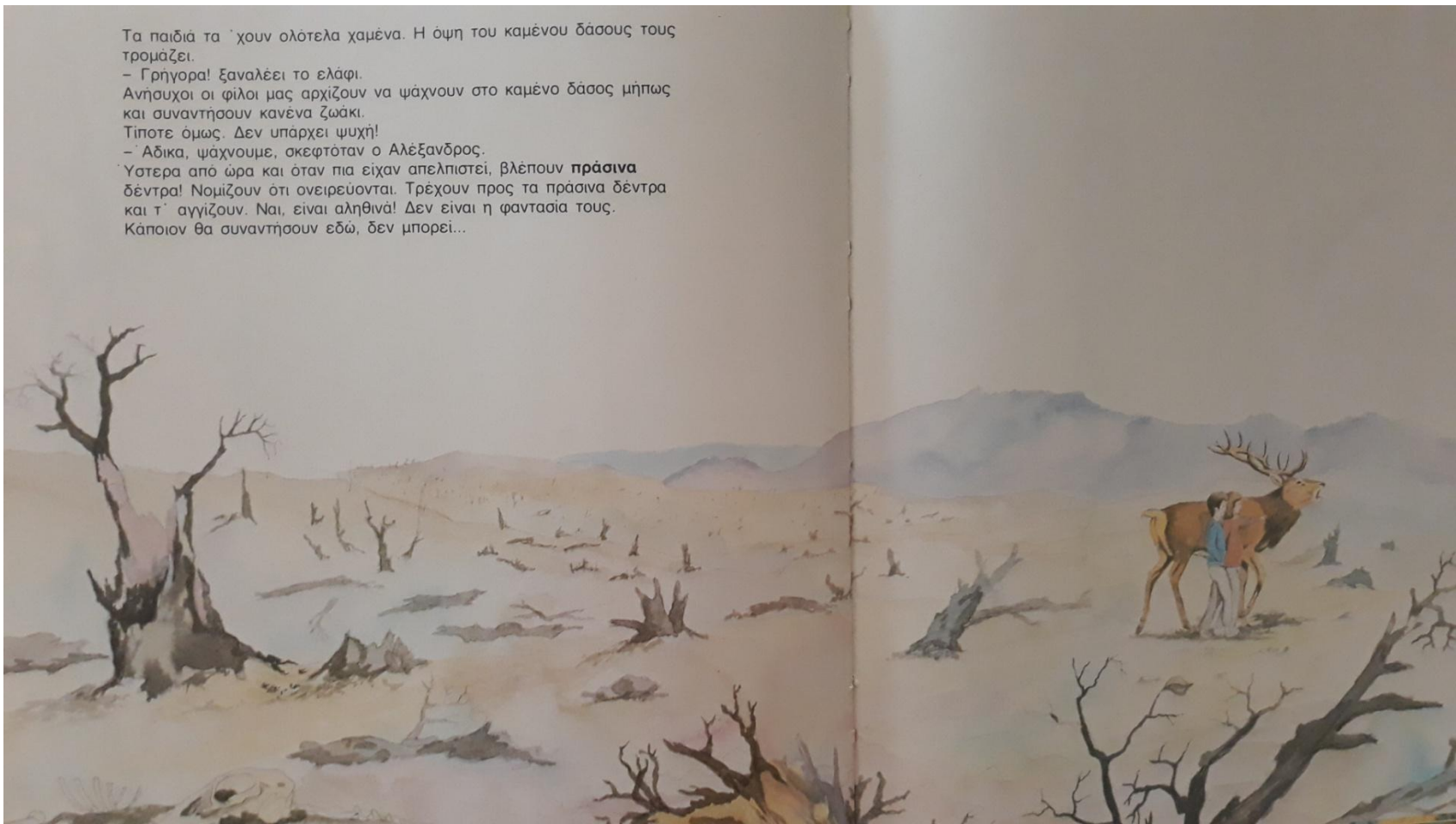
– Γρήγορα! Ξαναλέει το ελάφι.

Ανήσυχτοι οι φίλοι μας αρχίζουν να ψάχνουν στο καμένο δάσος μήπως και συναντήσουν κανένα ζωάκι.

Τίποτε όμως. Δεν υπάρχει ψυχή!

– Άδικα, ψάχνουμε, σκεφτόταν ο Αλέξανδρος.

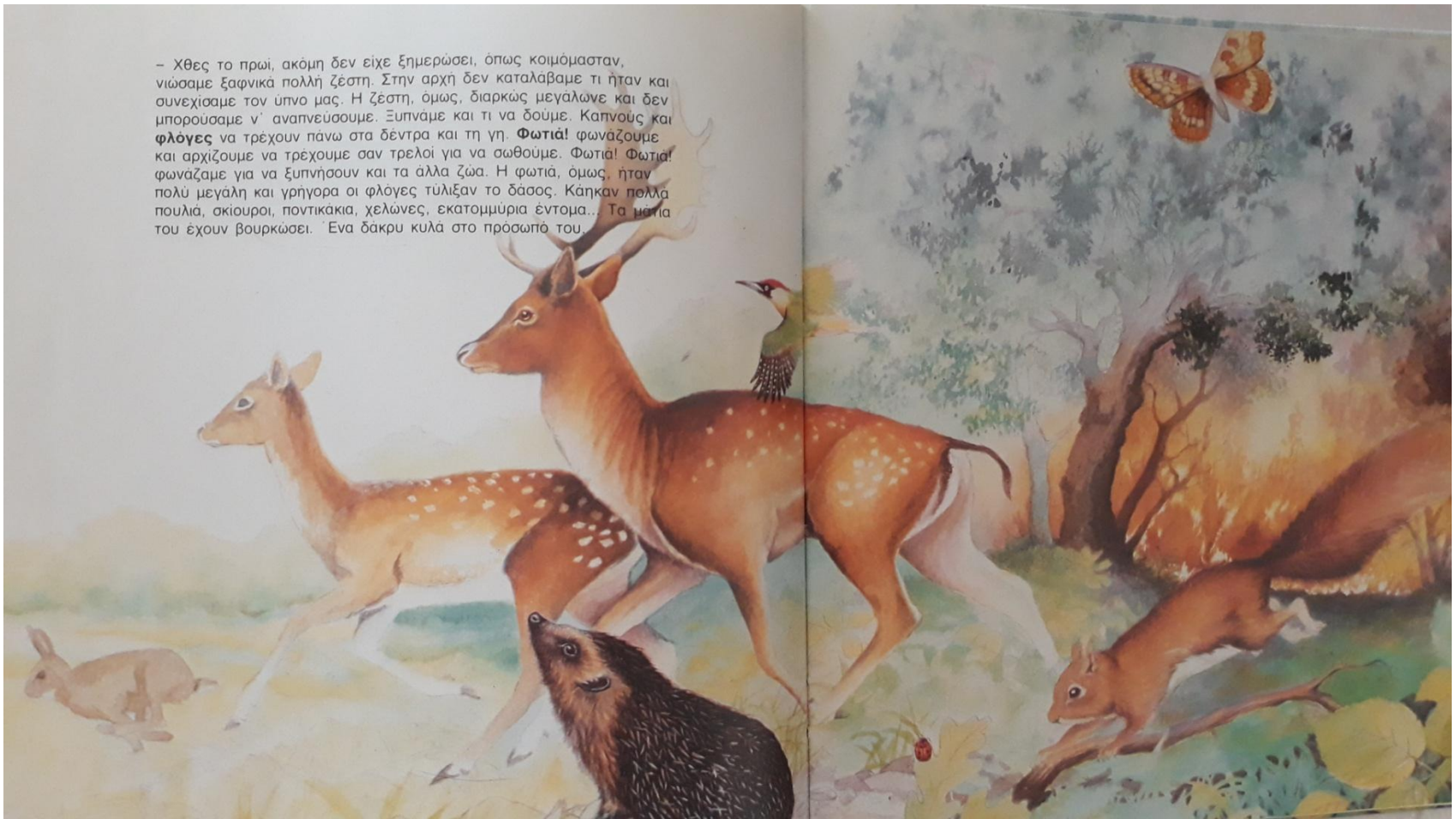
Ύστερα από ώρα και όταν πια είχαν απελπιστεί, βλέπουν **πράσινα** δέντρα! Νομίζουν ότι ονειρεύονται. Τρέχουν προς τα πράσινα δέντρα και τ' αγγίζουν. Ναι, είναι αληθινά! Δεν είναι η φαντασία τους. Κάποιον θα συναντήσουν εδώ, δεν μπορεί...

Πραγματικά, σ' ένα δέντρο είναι συγκεντρωμένα πουλιά, σκίουροι,
έντομα, ποντικάκια. Όλα είναι θλιμμένα.
Το ελάφι τρέχει αμέσως κοντά τους και ανησυχό ρωτάει:
- Είστε καλά;
Όμως κανένα δε μιλάει.
- Καηκαν πολλά ζώα; ρωτάει με αγωνία το ελάφι. Μήηστε μας,
παρακαλάει.
- Τι έγινε; ρωτούν τα παιδιά. Πέστε μας.
Τότε ένας κότσηφας παίρνει το λόγο και με τρεμάμενη φωνή λέει:
- Φωτιά! Το δάσος μας κήηκε!
- Πότε; ρωτάει το ελάφι.
Και ο κότσηφας αρχίζει τη θλιβερή του διήγηση:

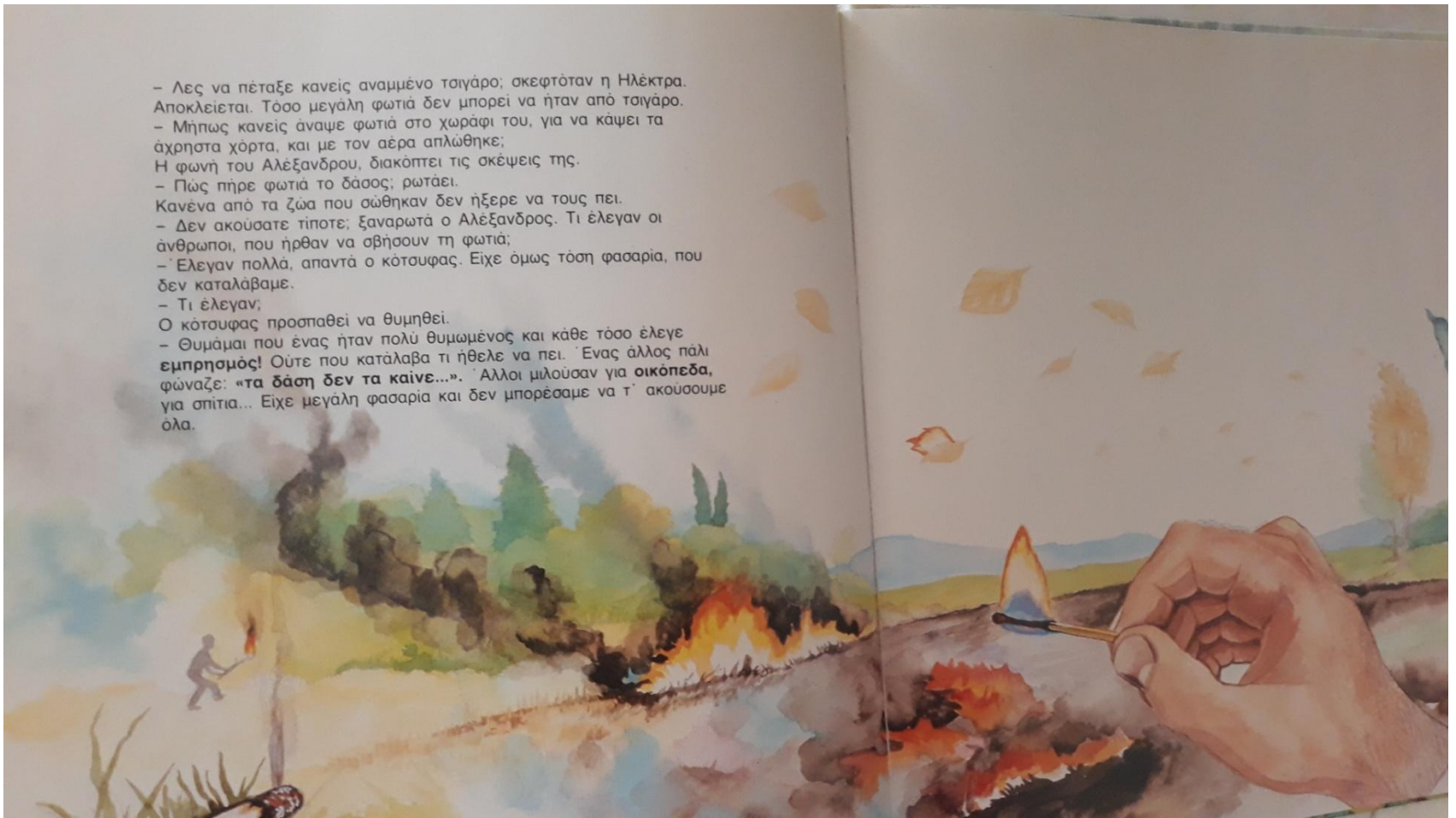
- Χθες το πρωί, ακόμη δεν είχε ξημερώσει, όπως κοιμόμασταν, νιώσαμε ξαφνικά πολλή ζέστη. Στην αρχή δεν καταλάβαμε τι ήταν και συνεχίσαμε τον ύπνο μας. Η ζέστη, όμως, διαρκώς μεγάλωνε και δεν μπορούσαμε ν' αναπνεύσουμε. Ξυπνάμε και τι να δούμε. Καπνούς και **φλόγες** να τρέχουν πάνω στα δέντρα και τη γη. **Φωτιά!** φωνάζουμε και αρχίζουμε να τρέχουμε σαν τρελοί για να σωθούμε. Φωτιά! Φωτιά! φωνάζαμε για να ξυπνήσουν και τα άλλα ζώα. Η φωτιά, όμως, ήταν πολύ μεγάλη και γρήγορα οι φλόγες τυλίξαν το δάσος. Κήκαν πολλά πουλιά, σκίουροι, ποντικάκια, χελώνες, εκατομμύρια έντομα... Τα μάτια του έχουν βουρκώσει. Ένα δάκρυ κυλά στο πρόσωπό του.

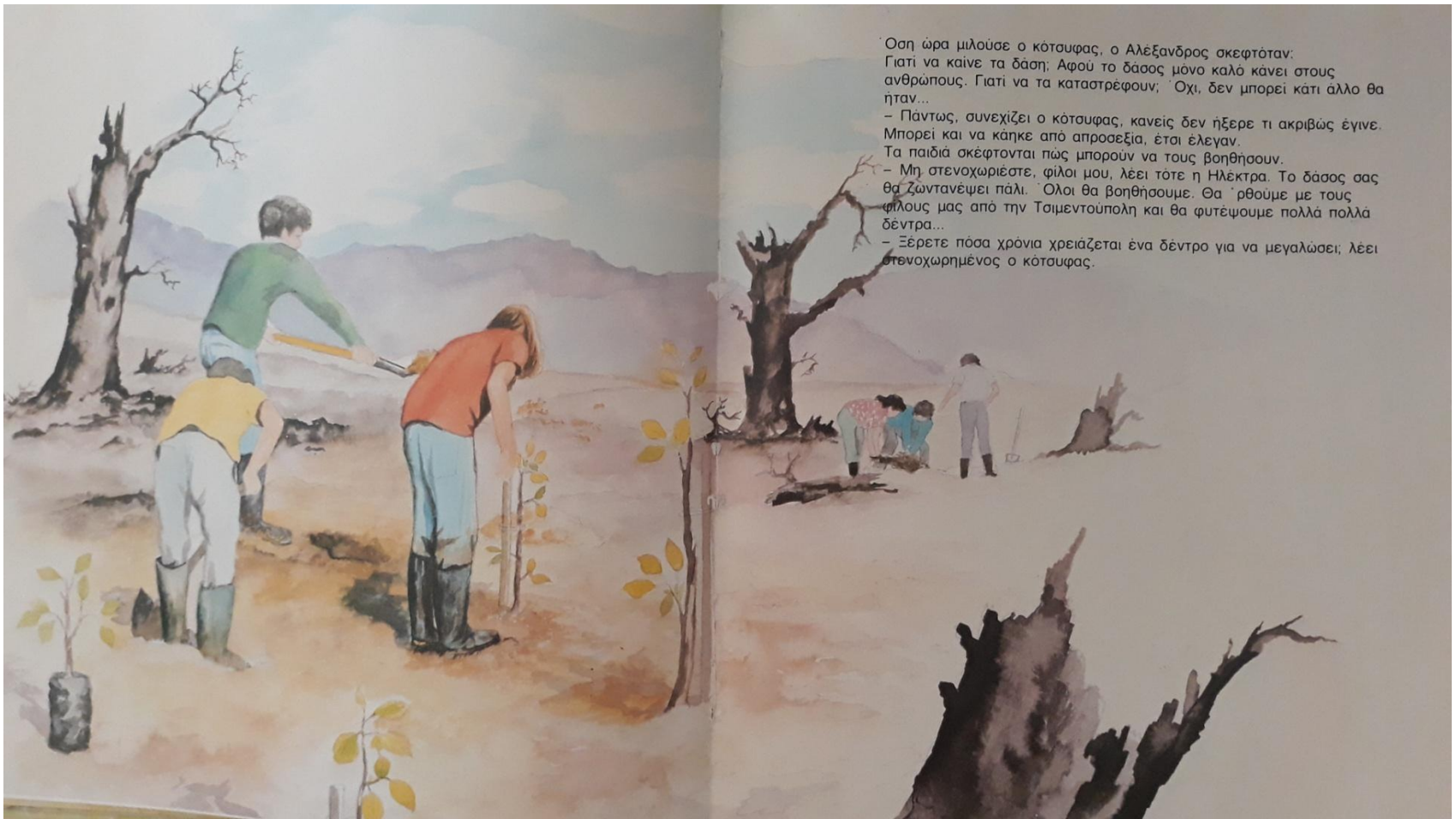

- Δεν ήρθε κανείς να σας σώσει; ρωτά ο Αλέξανδρος.
Ο κότσυφας σκουπίζει τα μάτια του και συνεχίζει:
- Ήρθαν πολλοί άνθρωποι, πυροσβεστικά αυτοκίνητα. Η φωτιά, όμως, δεν έσβηνε, ήταν μεγάλη. Ύστερα ήρθαν αεροπλάνα. Όλη τη μέρα και τη νύχτα έριχναν νερό. Τελικά, η φωτιά έσβησε σήμερα το μεσημέρι. Έτσι σωθήκαμε. Ξερετε, όμως, πόσοι φίλοι μας κήκαν; λέει ο κότσυφας και ξεσπάει σε κλάμα.
Η Ηλέκτρα και ο Αλέξανδρος νιώθουν σφιγμένη την καρδιά τους. Δεν ξέρουν τι να κάνουν! Τι να τους πουν; Πώς να τους παρηγορήσουν; Έχουν, όμως, και μια μεγάλη απορία. Πώς πήρε φωτιά το δάσος;

- Λες να πέταξε κανείς αναμμένο τσιγάρο; σκεφτόταν η Ηλέκτρα.
Αποκλείεται. Τόσο μεγάλη φωτιά δεν μπορεί να ήταν από τσιγάρο.
- Μήπως κανείς άναψε φωτιά στο χωράφι του, για να κάψει τα
άχρηστα χόρτα, και με τον αέρα απλώθηκε;
Η φωνή του Αλέξανδρου, διακόπτει τις σκέψεις της.
- Πώς πήρε φωτιά το δάσος; ρωτάει.
Κανένα από τα ζώα που σώθηκαν δεν ήξερε να τους πει.
- Δεν ακούσατε τίποτε; Ξαναρωτά ο Αλέξανδρος. Τι έλεγαν οι
άνθρωποι, που ήρθαν να σβήσουν τη φωτιά;
- Έλεγαν πολλά, απαντά ο κότσουφας. Είχε όμως τόση φασαρία, που
δεν καταλάβαμε.
- Τι έλεγαν;
Ο κότσουφας προσπαθεί να θυμηθεί.
- Θυμάμαι που ένας ήταν πολύ θυμωμένος και κάθε τόσο έλεγε
εμπρησμός! Ούτε που κατάλαβα τι ήθελε να πει. Ένας άλλος πάλι
φώναζε: «**τα δάση δεν τα καίνε...**». Άλλοι μιλούσαν για **οικόπεδα**,
για σπίτια... Είχε μεγάλη φασαρία και δεν μπορέσαμε να τ' ακούσουμε
όλα.

Όση ώρα μιλούσε ο κότσαφας, ο Αλέξανδρος σκεφτόταν: Γιατί να καίνε τα δάση; Αφού το δάσος μόνο καλό κάνει στους ανθρώπους. Γιατί να τα καταστρέφουν; Όχι, δεν μπορεί κάτι άλλο να ήταν...

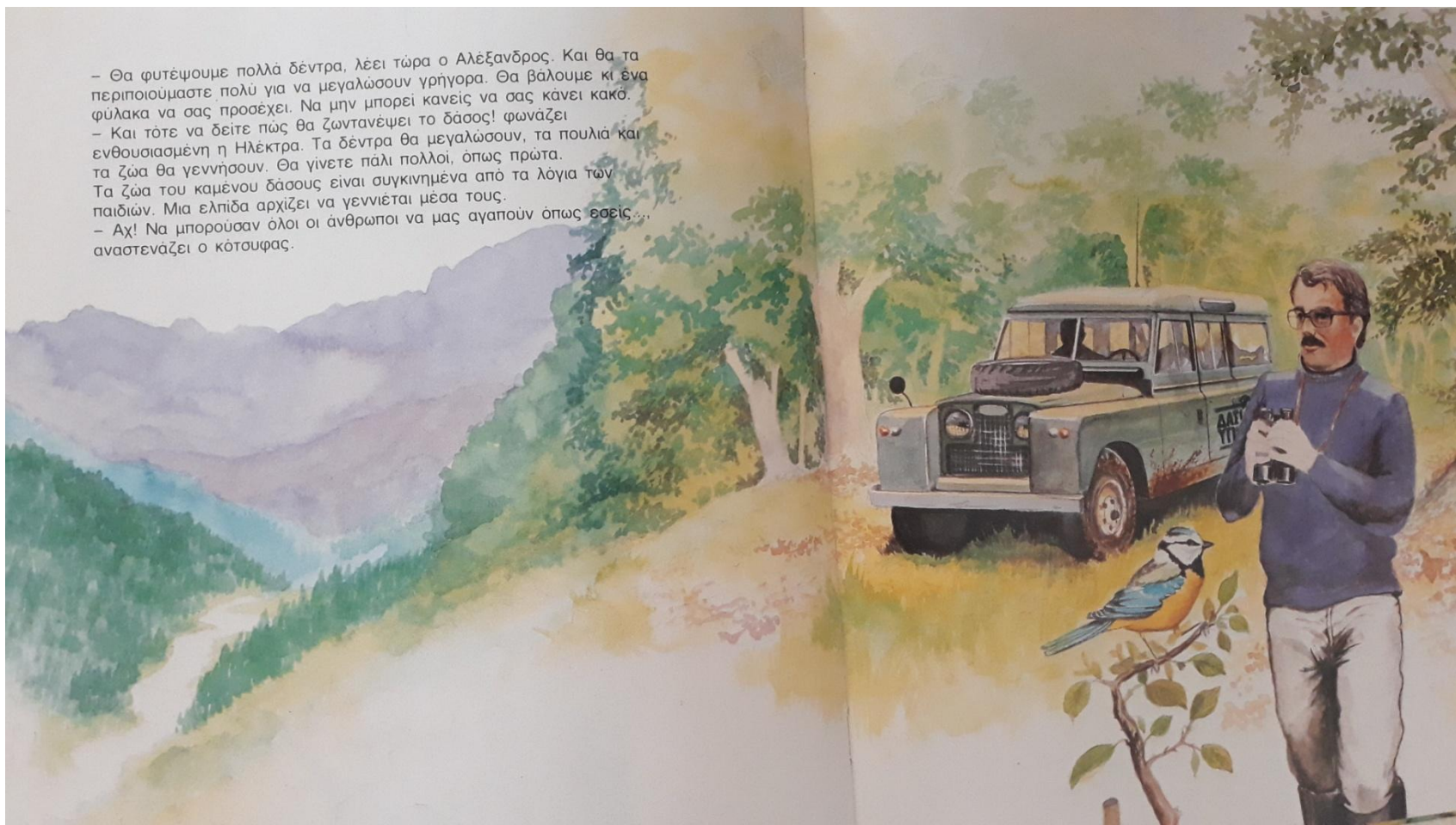
- Πάντως, συνεχίζει ο κότσαφας, κανείς δεν ήξερε τι ακριβώς έγινε. Μπορεί και να κήκε από απροσεξία, έτσι έλεγαν.

Τα παιδιά σκέφτονται πώς μπορούν να τους βοηθήσουν.

- Μη στενοχωριέστε, φίλοι μου, λέει τότε η Ηλέκτρα. Το δάσος σας θα ζωντανέψει πάλι. Όλοι θα βοηθήσουμε. Θα 'ρθούμε με τους φίλους μας από την Τσιμεντούπολη και θα φυτέψουμε πολλά πολλά δέντρα...

- Ξέρετε πόσα χρόνια χρειάζεται ένα δέντρο για να μεγαλώσει; λέει στενοχωρημένος ο κότσαφας.

- Θα φυτέψουμε πολλά δέντρα, λέει τώρα ο Αλέξανδρος. Και θα τα περιποιούμαστε πολύ για να μεγαλώσουν γρήγορα. Θα βάλουμε κι ένα φύλακα να σας προσέχει. Να μην μπορεί κανείς να σας κάνει κακό.
- Και τότε να δείτε πώς θα ζωντανέψει το δάσος! φωνάζει ενθουσιασμένη η Ηλέκτρα. Τα δέντρα θα μεγαλώσουν, τα πουλιά και τα ζώα θα γεννήσουν. Θα γίνετε πάλι πολλοί, όπως πρώτα. Τα ζώα του καμένου δάσους είναι συγκινημένα από τα λόγια των παιδιών. Μια ελπίδα αρχίζει να γεννιέται μέσα τους.
- Αχ! Να μπορούσαν όλοι οι άνθρωποι να μας αγαπούν όπως εσείς... αναστενάζει ο κότσυφας.

- Θα σας αγαπούν, λέει τρυφερά η Ηλέκτρα, αφού κι εσείς μας αγαπάτε. Το δάσος μάς δίνει τόσα πράγματα! Οξυγόνο, ξύλα, χαρτί, μας προστατεύει από τις μεγάλες βροχές...

- Όταν τα μάθουν αυτά οι άνθρωποι, συνεχίζει ο Αλέξανδρος, όχι μόνο θα αγαπούν το δάσος, αλλά και θα το **προστατεύουν**. Το ελάφι ανυπομονεί να γυρίσει στο δικό του δάσος για να ειδοποιήσει και τα άλλα ζώα. Η Ηλέκτρα και ο Αλέξανδρος βιάζονται κι αυτοί να γυρίσουν στην Τιμεντούπολη. Ανυπομονούν να διηγηθούν στους φίλους τους όλα όσα είδαν κι άκουσαν για το δάσος. Ύστερα θα έρθουν όλοι μαζί να φυτέψουν πολλά δέντρα.

- Ο κόσμος του δάσους είναι και δικός μας κόσμος, φώναξαν τα παιδιά, την ώρα που αποχαιρετούσαν τα ζώα.

